bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Ingratitudinea lui „papa"

Aşa dar, n'a fost un simplu artificiu de publicitate americană. Toma Aurel întâmpină dificultăţi reale, în America. Federaţia de box a Statului New-York îl urmăreşte cu suspendări şi cu şicane!

Când, acum câtva timp, am găsit în ziarele franceze informaţiunea suspendării lui TomaAurel la New-York, am zâmbit. Era normal. Nu puteam crede că organizatorii new-yorkezi nu-l vor lansa pe fostul campion european, cu tam-tamul obişnuitelor artificii de publicitate yankee. Max Baer a fost suspendat — de presa new-yorkeză — în repetate rânduri. Dar, mai ales, în preajma marilor sale matchuri. Max Schmeling a fost deasemeni suspendat. Joe Louis a fost răpit de gangsteri... Jack Dempsey a dispărut...

In jurul marilor nume de campioni, colportorii americani au urzit întotdeauna beteală de zgomot şi senzaţional.

Toma Aurel, la începutul carierii sale americane, nu putea să evite itinerariul acesta, obişnuit. Trebuia să fie, neapărat, suspendat, răpit de gangster sau ucis pe Brodway, cu tunuri şi granate. Trebuia să fie lansat, neapărat, după reţeta publicităţii americane.

Ni s'a vestit, întâi, o suspendare. Toma Aurel a fost suspendat de Comisiunea de box a Statului New-York. Era cel mai eftin supliciu de publicitate al unui campion.

Puteam să suspectăm autenticitatea acestei informaţiuni?... Desigur.

Şi totuşi, suspendarea lui Toma Aurel şi-a găsit eri seară vestmânt oficial de confirmare. In mod oficial, «Federaţia de box a Statului New-York» a cerut «Federaţiei române de box» precizări în privinţa managerilor lui Toma Aurel. Fiindcă, se pare că au răsărit mai mulţi pretendenţi la titlul de manager al lui Toma Aurel. Iar îmbulzeala aceasta procură campionului nostru, numeroase şi grave dificultăţi, la New-York.

Federaţia română de box nu are o situaţie complicată. In România, Toma Aurel nu are niciun manager. Răspunsul F. R. Boxului va fi deci, simplu şi concis.

Complicaţiunile se leagă, însă, dela Paris. Dela zâmbetul amabil al d-lui Leclerc, instaurat de boxeurii români «papa» al campionilor noştri în excursiune la Paris, dar dovedit — se pare — de o vitregie consternantă cu «fii» aceştia productivi şi sentimentali.

Căci, doar o reclamaţiune a d-lui Leclerc a încurcat situaţiunea lui Toma Aurel, trântindu-i în cap doi pickpoketi ai boxului american, cu egale pretenţii de menajament, şi de litigii.

Problema este prea gravă, pentru a putea fi lichidată, dintr'o dată.

In câteva rânduri de articol fugar.

Dar până la limpezirea definitivă, ingratitudinea d-lui Leclerc trebuie neapărat semnalată. Fiindcă, în timp ce Toma i-a prilejuit acestui «papa» cu zâmbet parizian şi comercial admirabile şi productive voiajuri de agrement în Bucureşti şi pe litoralul Mării Negre, «Papa Leclerc» nu i-a putut răspunde lui Toma decât prin amabilitatea unor încurcături reale şi grave, în America.

George Fulga

Trei campioni mondiali...

...s'au întâlnit la Mégève (Franţa): skiorul Emile Alais, Louis Gerardin şi Marcel Thil. Alais trage sania pe care se află ceilalţi doi campioni

Echipa Cărăbuşului a plecat eri seară în turneu.

Cu această ocaziune, peronul «Gării de Nord» a rămas martor principal pentru numeroase şoapte, recomandaţie de virtute, jurăminte de credinţă, «împrumuturi de bani», sărutări... şi un violent incident între un fost campion naţional de box şi un actual redactor al unui ziar politic, garaţi amândoi pe linia aceleiaşi baletiste blondă şi sentimentală...

Incidentul a fost brodat cu invective şi demnitate. Invectivele le-a utilizat boxeurul. Confratele şi-a rezervat demnitatea. (S'a făcut că nu aude nimic...)

La plecare totuşi, s'a destăinuit energic unui alt admirator al numerosului balet plecat în turneu:

— Dacă are muşchi, crede că mi-e frică de el? Ii arăt eu box. Am să-i spun câteva cuvinte, să nu mă uite toată viaţa.

Iar după o pauză, a adăogat şi mai demn:

— Pentru orice eventualitate, însă, am să i le spun la telefon...

*

Li s'a interzis arbitrilor de foot-ball să mai facă declaraţii, după macth.

Ni s'ar fi părut mai important să li se interzică decizii anapoda, în timpul matchurilor...

*

Unirea Tricolor a făcut eri antrenament. Oborenii au jucat la două porţi...

Asta, ca să nu-şi piardă obişnuinţa. Fiindcă dela un timp, joacă în matchurile oficiale la o singură poartă.

Poarta proprie...

*

In footballul francez există un motiv de palpitaţie generală: jucătorul austriac Iordan.

Pentru a-l putea utiliza şi în echipa naţională, Francezii i-au cerut să se naturalizeze. Iordan s'a arătat dispus. In fiecare zi, însă, găseşte noui motive sau pretexte de amânare.

Cazul Iordan este un caz foarte dificil!... spunea eri, d. Luchide, secretarul general al Federaţiei de football.

Ba e foarte simplu! — a intervenit Titi Barosanul, la curent şi cu această problemă din algebra footballului internaţional. Ii duce cu Iordanul...

*

Li s'a interzis antrenorilor de football să mai pătrundă, în timpul matchurilor, în interiorul gardului de sârmă din jurul terenurilor. Fiindcă, de fapt antrenorii ar trebui să fie prezenţi în valoarea echipelor pe cari le pregătesc.

O parte din antrenorii bucureşteni, însă, au protestat. Cer să fie văzuţi neapărat pe marginea terenurilor.

Findcă altfel, riscă — probabil — să nu se vadă nicăeri...

*

La antrenamentele de bob dela Sinaia, inginerul Frim şi inginerul Florescu — cari au făcut cuplu la boburile de două persoane — au fost victima unui alarmant accident.

Pe panglica pârtiei, bobul s'a prins greşit într'un viraj, zvârlindu-l pe Frim afară. Inginerul Florescu a rămas sub bob şi-a prins să alunece astfel pe albul gheţii.

In urma sa, Frim a venit fugind pe jos, cu teama aninată în albul ochilor. L-a ajuns abia în vale.

— Ai ceva?... a ţipat Frim, cu vocea tremurată de emoţie.

— Cred şi eu.

— Ce ai?...

— Am bobul în cap.

Nu-l vezi?... a răspuns accidentatul cu calmul neînvins de primejdia răsturnării.

Castor

De prin lume adunate

80.000.000 LEI ZESTRE!

Jack Doyle este un sportiv foarte activ, pentru că el se transformă din boxeur în cântăreţ de cabaret sau în star de cinema.

El a ocupat de curând cronica mondenă cu un scandal al cărui erou a fost mai bine de 3 luni.

Recentul lui divorţ a făcut încon jurul Angliei, divorţ cerut de soţia lui, o stea a Hollywood-ului.

Dar Jack Doyle nu va rămânea prea mult fără «soţioară», chiar în contra voinţei lui!

De când cu divorţul lui, zilnic primeşte numeroase scrisori şi tot atâtea cereri de căsătorie, dela diferitele admiratoare care doresc să ajungă... d-na Doyle.

Una din aceste scrisori a sosit dela o tânără fată din Londra.

Şi această mână micuţă care i se întinde conţine... un bagatel de 80.000.000 lei zestre!

INTALNIRILE PERRY — VINES

Cele 23 matchuri de tennis dintre jucătorii profesionişti Perry şi Vines au raportat suma totală de 175.000 dolari. După calcule revine, că fiecare match a avut o medie de încasări de 5700 dolari, afară de matchul dela Madison Square Garden, care a adus suma de 50.000 dolari.

Incurajat de acest succes financiar, managerul lui Perry, a angajat 5 matchuri cu Tilden, începutul fiind stabilit pentru 24 Martie.

LA O CAFELUŢĂ CU...

D. Octav Luchide, secretarul general al F.R.F.A.

— „Eu nu dau interviewuri!..."

Toţi sportivii îl cunosc. Nu mai e necesar deci să spunem că e secretarul general al federaţiei de football.

Vom face însă o mărturisire: d. Luchide e un om foarte ocupat. Adjectivul acesta nu e deloc exagerat, dacă ţinem seama de faptul că d-sa e secretarul unei federaţii cu 800 de cluburi şi 37.000 de jucători.

Cifrele acestea sunt mai mult decât elocvente.

Dar nu am întocmit această statistică pentru a demonstra că d. Luchide e un om ocupat, ci pentru a arăta ce greu e să stai... *la o cafeluţă* cu secretarul general al federaţiei de football.

Două cafeluţe...

L-am găsit aseară — ca de obiceiu — în biuroul său, la federaţie.

Să judece oricine, dacă un om care stă la biurou, cu alţi zece împrejurul lui, cu sute de hârtii în faţă cari se cer rezolvate urgent şi cu două telefoane cari zbârnâie necontenit, — mai are timp să stea la o cafeluţă.

Cum însă am ţinut să mă conformez titlului rubricei, am comandat eu două cafeluţe.

— Nu dau nici un interview! — mi-a spus d. Luchide dupăce i-am destăinuit scopul vizitei.

— Adică nu mai dai, îl complectez.

— Şi aşa e bine. Oricum vrei, dar interview dela mine, e cam greu.

In faţa unei replici atât de categorice, am renunţat.

— D-le Luchide, văd că cu d-ta n'o să pot face „cafeluţa". Hai cel puţin s'o bem...

Ultimul deziderat a fost aprobat cu mult entuziasm şi cu foarte puţin... zahăr.

— Ai dreptate d-le, eşti atât de ocupat, cum să mai dai interviewuri?

Dacă ai şti!...

— Dac'ai şti câte şi ce fel de chestii mi se prezintă, nu mi-ai cere interviewuri niciodată. Să-ţi dau un exemplu. O grupare din provincie îmi scrie că nu se poate conforma dispoziţiei C. C. N.-ului, de a-şi împrejmui terenul, din cauză că nu are banii necesari pentru cumpărarea sârmei. In acelaş timp, îmi cere permisiunea de a împrejmui terenul cu sârmă ghimpată, din care aveau întâmplător o cantitate. Iar ca încheere, îmi pune întrebarea: „Dar ce facem dacă spectatorii cari vor să sară pe teren, se înţeapă"?

— Şi ce le-ai răspuns?

— Le-am pus o rezoluţie simplă: „Puneţi sârmă ghimpată, care să nu înţepe".

— Asta-i grozavă. Mi-aduce aminte de...

— A! chestia aia cu plângerea arbitrului. Da domnule, sunt teribili unii arbitri. Unul din provincie, după fiecare match, era tratat cu un menu copios de huidueli, urmat, ca desert, de o ploaie de pumni. Disperat, arbitrul mi-a scris că el cunoaşte regulamentul, dar publicul nu-l cunoaşte, şi de aci divergenţă de păreri şi... convergenţă de pumni. In consecinţă, îmi cere să-i trimit de urgenţă 600 de regulamente. Asta-i recordul de asistenţă în acel oraş...

— Şi i-ai trimis regulamentele?

— Asta nu. I-am trimis însă o telegramă: „Se respinge cererea, întrucât nu aţi cerut numărul necesar. Fără 601 regulamente, inclusiv al dvs., n'aţi făcut nimic".

Biletele de favoare

— Imi place că răspunzi la toate scrisorile. Mare bocluc. Dar mai mare bocluc e atunci când federaţia organizează un match internaţional. Trebuie să ai la cereri...

— Bine că mi-ai amintit. Să-ţi spun una bună de tot. La matchul cu Ungaria, vine un cunoscut şi-mi cere un bilet. Ce să fac? Ii place omului footballul, şi dacă a venit să-mi ceară, probabil că-i trebuia neapărat biletul. I l-am oferit deci. După cinci minute, îl văd din nou.

— Dragă Luchide, salvează-mă. Mai îmi trebue un bilet. N'o să mă lase nevastă-mea singur, şi e păcat de biletul care mi l-ai dat.

Situaţia era într'adevăr tragică şi l-am... salvat cu încă un bilet.

Dar după două minute, iată-l din nou.

— Dragă Luchide, am auzit că eşti un filatelist pasionat...

Uite, d-le, mi-am spus, ce recunoscător! să se resemneze pe loc şi să-mi ofere în schimb cine ştie ce marcă scumpă. Deşi nu ţineam să fiu răsplătit, i-am mărturisit:

— Da, colecţionez mărci de câţiva ani...

— Atunci, uite ce e dragă, te rog dă-mi şi două timbre de aviaţie pentru biletele de favoare. Ştii, ca să nu mai umblu să caut..."

Chestia era prea nostimă, ca să nu facem haz de ea.

Dejunul dela Montevideo..

— D-le Luchide, n'ai vrea să-mi spui ceva despre chestia cu dejunul echipei naţionale dela Montevideo?

— Ascultă-mă, se enervează d. Luchide, ţi-am spus că nu dau interviewuri!

Am renunţat definitiv. Nu dă omul interviewuri şi pace...

A. Nol

Nu antagonism, ci armonie între sport şi cultură — iată corelaţia exactă

D. profesor Octav Onicescu răspunde azi anchetei noastre

In toamnă O. N. E. F.-ul cu cele două anexe ale sale I. S. E. F. şi I. M. E. F., s'a transformat într'o înaltă academie de educaţie fizică, sub denumirea de **«Institutul superior de educaţie fizică»**.

Care este rostul şi programul nouei instituţii sportive ne spune azi conducătorul institutului, d prof. Octav Onicescu.

Ce este I. S. E. E-ul

I. S. E. F. este o academie naţională pentru studiul problemelor privind condiţiile unei bune desvoltări a rasei în genere, urmărind şi aprofundând atât problemele biologice cât şi cele educative de ordin practic şi imediat pe două căi.

In primul rând prin pregătirea technicienilor în aceste probleme înţelegând prin technicieni pe profesorii de educaţie fizică, pe specialiştii în diversele ramuri ale sportului şi atletismului şi în genere toţi cei chemaţi să încadreze technic educaţia fizică a tineretului şi a copiilor ţării.

Institutul nostru lucrează în acest scop în cea mai strânsă colaborare cu O. E. T. R. şi toate instituţiile şcolare.

In al doilea rând prin institutele şi laboratoarele deja organizate sau pe cale de organizare întreprinde o lucrare de aprofundare ştiinţifică a tuturor problemelor culturei fizice humane.

Rostul Academiei

Care a fost scopul creerii acestei academii?

— In primul rând, simplificarea unei organizaţii care era prea complicată prin coexistenţa diferitelor sale ramuri iar în al doilea rând s'a căutat să se dea problemelor technice ale educaţiei fizice, încadrarea pe care o necesitau îndrumările actuale ale educaţiei fizice a naţiunii.

Pe de altă parte, principalele atribuţii ale vechiului O. N. E. F. i-au fost luate şi atribuite diferitelor organizaţii sportive ce au fost, pe rând, create.

Nu antagonism, ci armonie

— Ce înţelegeţi să faceţi, domnule profesor, pentru înlăturarea antagonismului dintre sport şi cultură?

Aş fi răspuns cu mai mare plăcere la o întrebare ce ar fi reprezentat aspectul pozitiv al problemei, adică ce cred eu despre armonia dintre Sport şi cultură.

După cum este un obiect de melancolie şi simpatie singularitatea unui personagiu ca Silvestru Bonnard al lui Anatole France, fără ca nimeni să pretindă ca acest tip de cărturar să devină un model pentru anul de mâine, tot aşa poate fi privit cu mai multă sau mai puţină simpatie un mare atlet sau un mare boxeur al zilelor noastre şi tot aşa, fără drept la generalizarea tipului.

Când vorbim de tineri sportivi noi preferăm să ne gândim la tinerimea care caută sănătatea în sport. Deasemenea nu trebue să negăm nici disciplina în mişcare, în jocuri sau în diferitele jocuri atletice. El găsesc în organizaţiile cari se multiplică azi din ce în ce, ocazia de a face mai ordonat mai higienic şi mai controlat ceea ce au făcut copiii şi tinerii din totdeauna.

Cât priveşte însă incapacitatea de a învăţa carte a acestui tineret cred că nu un profesor de educaţie fizică poate să vorbească pe bună dreptate. In această privinţă atât pot spune că nici, mie nu-mi place exibiţionismul excesiv, — a încheiat d. prof. Octav Onicescu.

Sergiu Maur

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 10)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

— Te rog fii bună şi spune-mi cine eşti. Nu mi-e tocmai bine, şi nu pot să stau prea mult la telefon.

— Adevărat? Atunci, renunţ.

— A, nu!... Asta nu!...

Mă prinsese joul acesta prea tare, pentruca să mai pot renunţa la el. Am explodat aproape subit:

— A, nu. Asta nu. Te rog să nu închizi.

— Atunci, ghiceşte cine e!... a hotărât vocea din celălalt capăt al firului.

Câteva secunde, am încercat să ghicesc. De fiecare dată însă, interlocutoarea mea a râs, contrazicându-mă:

— Margareta?...

— Nu.

— Tanti Linica?...

— Nu.

— Unchiul Nae?...

Surprinsă de «pronosticul» acesta, vocea misterioasă s'a ascuţit şi mai tare, mirându-se:

— Dar ce, aşa de gros vorbesc?... Nu se cunoaşte că nu e voce de bărbat?. Dacă nu este serios, închid telefonul.

Am bătut în retragere, cerându-mi scuze.

— Te rog să mă erţi. Dar, nu vrei să-mi spui cine eşti?...

— Nu. Ghiceşte.

Am reluat ghicitul, dela început:

— Viorica?...

— Nu.

— Tanti Sevastiţa?

— Nu.

— Atunci, nu ştiu.

— Atunci, să-ţi spun eu!... a convenit, însfârşit, interlocutoarea mea.

O pauză de o secundă, interminabilă. Apoi, abia şoptit, din celălalt capăt al firului mi s'a transmis cu pauze:

— Sunt... eu... Miny...

— Miny?...

N'am reuşit să îmi reţin surprinderea.

— Miny?...

— Dece, nu?... Nu suntem prieteni?... Voiam să ştiu cum îţi e. Te-ai însănătoşit?...

Un râs lung şi ascuţit — râsul ei inevitabil — a complectat logica aceasta, destul de strânsă. N'am mai reuşit să o întreb nimic.

Am auzit doar cum râde şi închide telefonul.

Şi am rămas aşa, cu surpriza atârnată de aceiaş întrebare, pe care am repetat-o până seara târziu, de multe ori:

— Mi-a telefonat?... Mi-a telefonat, într'adevăr Miny?

18 MARTIE. Astăzi am eşit din casă. Am coborât încet pe Bulevard, abia putând să pătrund prin iureşul de lume adunată în faţa cinematografelor.

M'am dus la teren. Lume puţină. Doar câţiva jucători, veniţi pentru un antrenament sumar. La bufet, nimeni.

Am strâns câteva mâini întinse prieteneşte. Apoi, am plecat. Fără ţintă şi fără o lumină limpede în gânduri.

Zi sumbră, anostă şi interminabilă. Nu am văzut-o pe Miny...

19 MARTIE. Nu am văzut-o nici astăzi.

20 MARTIE. Dar astăzi, trebue s'o văd. Nu ţiu să-i revăd părul roşu ca o copertă de aramă peste albul feţii şi catifeaua neagră a ochilor. Nu ţiu să-i aud din nou râsul. S'o văd lărgindu-şi roşul buzelor peste traseul alb al dinţilor. Râsul acesta mă enervează. Ştie că-i forţat. Că e o cochetărie specială, pentru a-şi desveli dinţii.

M'a enervat întotdeauna.

Vreau doar să-i mulţumesc că s'a interesat de sănătatea mea, chemându-mă la telefon. Este o obligaţie de bună creştere pe care nu vreau să o întârzii. In felul acesta, nu ne va mai lega nimic. Nici măcar puntea unei obligaţiuni protocolare.

Trebue, dar, s'o văd. Dar unde?...

La teren nu e. Am căutat-o. Pe stradă iese foarte rar, şi aproape întotdeauna în faimosul Lincoln al d-lui Burlton, tatăl ei şi vicepreşedintele clubului nostru.

Unde s'o pot găsi?...

Am fost, din nou la teren. Tot n'a venit, deşi am aşteptat-o aproape trei ore. Deşi am stat acolo singur, aşteptând o surpriză pe care ştiam sigur că n'o voiu avea.

Nu a venit.

Unde s'o pot vedea?... M'am gândit s'o chem la telefon. E o îndrăzneală, de sigur. Dar oricum ar fi, nu vreau să creadă că sunt prost crescut. Ţiu să-i las o amintire în care capitolul reproşurilor să lipsească.

Şi cu asta, basta. Nu ne mai vedem niciodată, şi lichidăm o legătură care nu ţiu să se ridice până la piscurile prieteniei.

Am chemat-o, deci la telefon. Discuţia nu a durat însă, decât o fracţiune de minut.

— Alo, cine e acolo?...

Din celălalt capăt al firului mi-a răspuns o voce groasă, înecată de astmă. Vocea d-lui Burlton.

— Aici, Casa Burlton.

Am bătut în retragere:

— E o eroare. Vă rog să mă scuzaţi!...

Aşa dar, n'am reuşit nici astfel. N'am reuşit să o găsesc.

(Va urma)